

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

18 noiembrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco, Liliana Catan,
Ion Guzun,

a judecat în ședința de judecată, fără citarea părților la proces, recursurile ordinare împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 mai 2014, declarate de inculpații

***Rupa Ion Ion**, născut la 30 ianuarie 1966 în r-nul Nisporeni, s. Vulcănești, locuitor al s. Persecina, r-nul Orhei, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale;*

***Rupa Anna Pantelimon**, născută la 12 mai 1968 în r-nul Nisporeni, s. Vulcănești, locuitoare a s. Persecina, r-nul Orhei, cetățeană a R. Moldova, fără antecedente penale;*

***Rupa Ion Ion**, născut la 07 noiembrie 1993, originar și locuitor al s. Persecina, r-nul Orhei, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.*

	<i>Termenul de examinare a cauzei</i>
<i>în instanța de fond:</i>	<i>18 noiembrie 2011 – 15 ianuarie 2014,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>06 februarie – 13 mai 2014,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>28 iulie – 18 noiembrie 2014.</i>

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal lărgit,

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 15 ianuarie 2014, inculpații Rupa Ion și Rupa Anna au fost condamnați în baza art. 206 alin. (2) lit. a) și c), 79 Cod penal la 7 ani închisoare fiecare, cu privarea de dreptul de a activa în domeniul educației copiilor pe un termen de 3 ani, cu executare în penitenciar de tip închis, de la reținere.

Rupa Ion a fost condamnat în baza art. 206 alin. (2) lit. a) și c), 70 alin. (3), 79 Cod penal la 6 ani și 9 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a activa în domeniul educației copiilor pe un termen de 2 ani, cu executare în penitenciar de tip închis, de la reținere.

2. În fapt, instanța de fond a constatat că în luna martie 2011, Rupa Ion, împreună și prin înțelegere prealabilă cu soția Rupa Anna, feciorul Rupa Ion și o altă persoană, aflându-se în or. Orhei, prin înșelăciune, sub pretextul încheierii căsătoriei între Rupa Ion (junior) și Valentina Franțuz, și promisiunea de angajare la un lucru bine plătit în or. Moscova, Federația Rusă, precum și prin abuz de poziție de vulnerabilitate manifestată prin situația precară din punct de vedere al supraviețuirii sociale și a vârstei fragede, a recrutat-o pe minora V. Franțuz, născută la 25.12.1994, în scopul practicării cerșetoriei.

Ulterior, la 11.03.2011, continuând acțiunile sale infracționale, Rupa I. împreună cu Rupa A. și Rupa I. (junior), s-au deplasat la domiciliul V. Franțuz, unde, prin înșelăciune, sub pretextul încheierii căsătoriei între Rupa I. (junior) și V. Franțuz, și promisiunea de angajare la un lucru bine plătit în or. Moscova, Federația Rusă, au solicitat de la Valentina Saburova, care avea instituită tutela asupra copilului V. Franțuz, acordul de a permite minorei ieșirea din R. Moldova.

În aceeași zi, la 11.03.2011, fiind înșelată de către Rupa I., Rupa A. și Rupa I. (junior) asupra scopului adevărat al plecării în Federația Rusă a minorei V. Franțuz, tutorele V. Saburova a semnat declarația autenticată de notarul T. Bejenar, că permite ieșirea minorei V. Franțuz din R. Moldova, fiind însoțită de G. Mocan.

În aceeași zi, continuând acțiunile infracționale, Rupa I. (junior), de comun acord cu Rupa I., Rupa A. și o altă persoană, au organizat transportarea copilului V. Franțuz în or. Moscova, Federația Rusă, prin procurarea biletelor la trenul Chișinău - Moscova și însoțind-o pînă la locul destinat, de unde cu cursa avia s-au deplasat în or. Habarovsk, Federația Rusă.

Continuând acțiunile sale infracționale, Rupa I. (junior), împreună cu o altă persoană, de comun acord cu Rupa I. și Rupa A., au adăpostit-o pe V. Franțuz într-un apartament, apoi cu aplicarea violenței fizice și psihice au impus-o, contrar voinței ei, să cerșească pe străzile or. Habarovsk, Federația Rusă, banii obținuți din cerșit fiind transmiși către Rupa I. și Rupa A.

Concomitent, Rupa I. și Rupa A., aflându-se în R. Moldova, dirijau activitatea infracțională prin intermediul legăturii telefonice, dădeau sfaturi și încurajau pe Rupa I. (junior) și o altă persoană să o constrîngă pe V. Franțuz de a practica cerșetoria.

Ulterior, din motivul că Rupa I. (junior) și altă persoană se aflau în vizorul organelor de drept din or. Habarovsk, fiind suspectați de activități ilegale, Rupa I. și Rupa A. i-au instruit pe aceștia (Rupa I. (junior) și V. Bogdan) să o transporte pe minora V. Franțuz în orașul Vladivostok, Federația Rusă. Acționând conform indicațiilor primite, Rupa I. (junior) și o altă persoană, au transportat victima în localitatea menționată și au adăpostit-o într-un apartament, apoi cu aplicarea violenței psihice și fizice au impus-o să cerșească pe străzile or. Vladivostok.

Victima a fost eliberată de către Rupa I. (junior) și o altă persoană la 18.07.2011, la indicația lui Rupa I., când au aflat că copilul V. Franțuz este căutată de organele de drept ale R. Moldova.

Instanța a reținut că inculpații Rupa I. și Rupa A. nu au recunoscut vina și au explicat că partea vătămată întotdeauna spunea că totu-i bine și normal. În Rusia ea avea calculator, telefon mobil, comunica cu prietene, rude din Moldova. Peste ceva timp, acasă au venit polițiștii și au comunicat că bunica ei a depus cerere la poliție și că V. Franțuz trebuie adusă acasă. Nu știau că V. Franțuz este impusă să umble cu cerșitul.

Inculpatul Rupa I. (junior) la fel nu a recunoscut vina și a declarat că au plecat împreună cu V. Franțuz în Rusia ca să facă bani pentru nuntă. Acolo s-au stabilit cu traiul la fratele Bogdan. Se ocupau cu vinderea telefoanelor mobile. N-a bătut-o sau amenințat-o. I-a cumpărat telefon mobil și calculator, ea avea acces la internet. Odată, bunica ei Saburova le-a spus că dacă nu o trimit pe Valentina acasă ea le va face probleme. El a trimis-o pe Valentina cu avionul acasă.

Totodată, vinovăția inculpaților este integral dovedită prin probele administrate pe caz.

Astfel, fiind audiată de două ori de către judecătorul de instrucție, partea vătămată minoră V. Franțuz a explicat că în Habarovsk el sau cazat în apartamentul lui A. Bogdan. Aici locuiau mai multe persoane și anume: ea, Rupa I. (junior), G. Mocan, A. Bogdan cu soția V. Bogdan, Anatol, Nicolae, Ghenadie și „Ciucea”, familiile acestora nu le cunoaște. Ulterior, a aflat că Anatol, Nicolae, Ghenadie și „Ciucea” se ocupau cu cerșitul, dar banii câștigați îi luau Rupa I. (junior) și A. Bogdan. Peste 2 zile Rupa I. (junior) i-a spus lui G. Mocan să plece la lucru și atunci ea a văzut că ultimul a luat un cărucior pentru invalizi și a plecat. Rupa I. (junior) i-a spus că el pleacă la cerșit, cu asta ei toți se ocupă și că ea tot va pleca cu Nicolae, dar nu v-a cerși - îl va însoți. Nefiind de acord, dar fiind convinsă de Ionel, a plecat împreună cu Nicolae la cerșit. În acea zi au câștigat 4000 de ruble rusești, care seara au fost luați de la ei de Ionel, care prin, intermediul fratelui mai mare Bogdan, îi trimitea acasă lui Rupa A. Pe zi Rupa I. (junior) îi dădea 100 de ruble din care ea putea să-și cumpere o chiflă și o apă, aceasta era toată mîncarea pe zi. De la bun început, V. Bogdan i-a luat pașaportul sub pretextul ca să nu-l piardă. Ea i-a reproșat lui Rupa I. (junior) de ce o impune să umble cu cerșitul, doar este soția lui, la ce el i-a comunicat că ea nu este nimeni și trebuie să-i aducă bani prin orice metodă. Zilnic Bogdan V. îi trezea pe toți și îi trimitea la cerșit. Când se întorceau de la cerșit, dădeau banii câștigați lui Rupa I. (junior), care se împărțea cu V. Bogdan.

Peste ceva timp a telefonat Rupa I., a vorbit cu Bogdan și i-a spus să se mute în or. Vladivostok. Cu toții s-au deplasat în or. Vladivostok, unde i-a comunicat lui

Rupa I. (junior) că nu mai dorește să umble cu cerșitul, dar ultimul a bătut-o foarte tare și a impus-o să cerșească în continuare. El nu-i permitea să vorbească cu rudele sale la telefon și dacă afla că a vorbit cu cineva din rude, o bătea foarte tare. Deoarece Ionel o bătea des, l-a mințit că este gravidă, după ce el nu o mai lovea în burtă, dar peste față, picioare, umeri și o impunea să cerșească. Din Habarovsk și Vladivostok a vorbit la telefon cu Rupa I. și Rupa A., cărora le-a comunicat că este bătută, este impusă să cerșească. Ultimii i-au spus să nu-și facă de cap și să cerșească în continuare, impunând-o în așa fel și ei ca să cerșească. La 18.07.2011 a sunat Rupa I. și i-a comunicat că la el acasă au venit doi polițiști, care i-au spus să o întoarcă pe ea în Moldova și ca ea să le spună polițiștilor că lucrează la piață, unde vinde telefoane și ceasuri, că la ea este totul bine și nu dorește să vină acasă. După aceasta, el a dat receptorul unui polițist și ea i-a comunicat tot ce i-a spus Rupa I., deoarece se temea să nu fie bătută din nou. Ulterior, Rupa I. (junior) și V. Bogdan i-au zis că bunica ei a scris cerere la poliție și din acest motiv ea trebuie să plece acasă. La 21.07.2011 ea a revenit cu avionul în R. Moldova.

În ședința de judecată V. Franțuz și-a schimbat mărturiile, indicând că Rupa I., Rupa A. și Rupa I. (junior) nu sunt vinovați. Ea nu a fost exploatată prin cerșetorie și că declarațiile inițiale le-a depus fiind amenințată prin telefon cu răfuiala fizică de către o persoană, care s-a prezentat ca Ion - viceprimar al s. Vulcănești, r-nul Nisporeni. Anume ultimul, de fiecare dată prin telefon, îi spunea ce trebuie să facă, ce să scrie și să spună. O telefona și la Vladivostok și-i dădea indicații.

Acestea, însă, nu sunt veridice, deoarece contravin circumstanțelor stabilite, declarațiilor făcute de către partea vătămată la urmărirea penală în fața judecătorului de instrucție, în prezența avocatului, reprezentantului legal, pedagogului și psihologului. Mai mult, partea vătămată nu a putut să explice de unde persoana pe care ea niciodată nu a văzut-o pe nume „Ion” și care ar fi influențat-o, afla în permanență numerele ei de telefon, pe care le aveau doar rudele cele mai apropiate, cunoscând despre toate acțiunile ei. Nu a putut nici să precizeze de la ce număr de telefon era permanent contactată de către necunoscutul pe nume „Ion”, nici să explice cum o persoană pe care ea niciodată nu a cunoscut-o, o influența prin intermediul telefonului și aceasta influențare a considerat-o atât de reală, încât pe parcursul tuturor acțiunilor de urmărire penale nu le-a menținut și niciodată nu a comunicat organului de urmărire penală sau procurorului că a fost influențată de către un oarecare „Ion”.

Pe lângă aceasta, V. Franțuz a declarat că ultima dată a fost contactată telefonic de „Ion” cu câteva zile înainte de audierea la judecătorul de instrucție, adică pe 31.10.2012, însă, conform investigațiilor efectuate, viceprimarul s. Vulcănești, r-nul Nisporeni, Ion Ibrian a decedat în luna mai 2012. Circumstanțele menționate au servit temei de a adopta o ordonanță de refuz în pornirea urmăririi penale, constatându-se că V. Franțuz nu a fost amenințată pentru a da depoziții care să-i încredințeze pe inculpați.

Reprezentantul legal al părții vătămate, V. Saborova, a declarat că ea este tutorele nepoatei V. Franțuz. Prin luna mai a fost telefonată de nepoată, care i-a spus este bine. Ulterior, Valentina i-a spus că cu ei trăiește o persoană pe nume Vera, care o bate. Atunci ea a telefonat și a vorbit cu Vera, care i-a spus că nu ea o

bate, ci Ionel Rupa deoarece Valentina nu vrea să lucreze. Peste un timp prietena Valentinei, Viorica, a telefonat-o și i-a spus că Valentina vrea să se spînzure, deoarece acolo este chinută și bătută, pusă cu forța să cerșească, acestea fiindu-i spuse prin site-ul de socializare „Odnoklassniki”. La început ea nu a crezut și l-a telefonat pe Rupa I. spunîndu-i cele auzite, la care acesta a spus că nu este adevărat. Peste ceva timp, Viorica a mai telefonat-o spunîndu-i aceleași lucruri, rugînd-o ca să facă totul posibilul pentru a o aduce pe V. Franțuz acasă din Vladivostok.

După ce s-a întors Valentina, a trebuit să meargă cu ea pe la medici căci psihologic era foarte distrusă și deprimată.

Martorul Lamia Pașaeva a menționat că este sora părții vătămate V. Franțuz și trăiește cu bunica V. Saburova. În timp ce Valentina era plecată la muncă, vorbea cu ea prin site-ul de socializare „Odnoklassniki”, unde aceasta îi spunea că vrea acasă, deoarece acolo o pun să cerșească, o bat cu un prosop ud la picioare ca să stea în scaun cu roțile. Sora le cerea s-o ia acasă că-i este rău, că o bat acolo, că dacă nu o vor lua, își v-a face seama. Despre toate acestea ea îi spunea bunicii V. Saburova. Cînd vorbea cu V. Franțuz pe site era amiază, dar cînd vorbea la telefon - era seara, intra pe site Valentina rar și telefona tot rar. Despre viața ei grea de acolo sora i-a vorbit de mai multe ori, i-a zis să-i transmită bunicii ca să plece la părinții lui Ionel să le spună ca s-o aducă acasă, căci acolo era înjosită, bătută, impusă la cerșit. Toate aceste ea le-a transmis bunicii.

Cînd a revenit acasă V. Franțuz, i-a povestit că în Rusia a fost bătută cu cearșaful ud răsucit și o impuneau să cerșească, a umblat și în costele, deasemenea că nu se înțelegea bine cu cumnata ei pe nume Vera, că pe Ionel des îl telefonau părinții, mai des mama și-l învățau ca să o trimită la cerșit, să fie mai sever cu ea, îi spuneau, „bate-o, trimite-o cu cerșitul pentru bani”. Franțuz permanent se plîngea pe Rupa A. Povestea că dacă nu aducea suma convenită de bani, o băteau. A mai înțeles de la Franțuz că cu ei în apartament mai trăiau niște calici cu cărucioare, care tot erau impuși să cerșească.

Martorul Viorica Clopot a explicat că este prietena Valentinei Franțuz. Prin site-ul de socializare „Odnoklassniki” aceasta i-a comunicat că este bătută acolo, este impusă să cerșească, se ceartă des cu Rupa Ionel, vrea să vină acasă dar nu avea bani, pașaport. A rugat-o ca să-i transmită bunicii V. Saburova, ca să vină să o ia acasă, căci altfel se v-a sinucide. Despre toate acestea ea a comunicat bunicii V. Saburova. Cunoaște că V. Franțuz, era foarte îndrăgostită de Rupa Ionel, pentru că era gata să îl ierte pentru toate, numai ca să mai fie împreună. A devenit foarte nervoasă și agresivă după ce s-a întors.

Martorul Olga Gardașina a declarat că este vecina inculpaților. La familia Rupa ea, împreună cu soțul ei, au lucrat la casa fiului lor Bogdan care lucrează în Rusia. Ce lucrează acesta în Rusia nu cunoaște. Ce lucrări trebuiau îndeplinite le spunea Rupa I., de transportarea materialelor de construcție tot el se ocupa, deasemenea și de plata lor, primeau cîte 200 lei pe zi. Din discuții a înțeles că banii pentru construcția casei îi trimetea Bogdan din Rusia. Pe Rupa Ionel nu îl cunoaște.

Mărturii analogice au dat și martorii Petru Sîrbu, Ecaterina Chitic.

Martorul Irina Tîrsa a explicat că pe inculpații Rupa I. și Rupa A. nu-i cunoaște, pe Rupa Ionel îl cunoaște, deoarece știe că prietena ei V. Franțuz a fost cerută de către acesta în căsătorie. Despre plecarea Valentinei peste hotare nu

cunoaște detalii. Într-o zi pe la ora 6 dimineața a fost telefonată de către V. Franțuz și a fost rugată să-i transmită bunicii acesteia că să se ducă să o ia acasă, deoarece acolo este bătută și impusă să cerșească, ceea ce a și făcut. Când V. Franțuz a revenit i-a povestit că acolo o impuneau să cerșească, iar seara dacă nu aducea acasă suma de bani care trebuia, era bătută de către cumnata ei și dacă era acasă și Rupa Ionel participa la bătaie.

psihologul T. Buianina, care a conciliat-o pe V. Franțuz, a declarat că depozitiile date de ultima la judecătorul de instrucție corespund adevărului și că V. Franțuz a fost exploatată fiind impusă să cerșească.

Instanța a statuat că vinovăția inculpaților în comiterea infracțiunii imputate, se confirmă și prin fișa de evaluare psihologică, întocmită de către experții Centrului Internațional „La strada”.

În rezultatul interviului acordat de către V. Franțuz psihologului T. Buianina s-a constatat următoarele.

În luna ianuarie 2011 V. Franțuz a făcut cunoștință cu Rupa I. (junior), cu care, după o perioadă de curtoazie, a decis să se căsătorească. Pentru a face bani de nuntă, logodnicul i-a propus să plece în or. Moscova să lucreze. În luna martie familia logodnicului vine să o ceară în căsătorie de la familia ei. În aceeași zi, bunica a semnat declarația prin care i-a permis Valentinei să iasă din R. Moldova și în aceeași zi tinerii pleacă în or. Moscova. Biletele au fost procurate de Rupa I. (junior). Ulterior, au plecat în or. Habarovsk unde a fost cazată într-un apartament cu 2 camere, în care mai locuiau 9 persoane. Acolo Valentina a aflat că unele persoane din apartament se ocupă cu cerșitul, iar banii sunt dați logodnicului său. Valentina a fost convinsă inițial să acompanieze căruciorul unuia dintre cerșetori, explicându-i-se că acesta este lucrul pentru care au venit. Banii câștigați de către cerșetor și Valentina erau transmiși logodnicului, iar acesta trimitea banii familiei sale. Valentina primea bani care îi ajungea doar pentru o chiflă și o sticlă de apă pe zi. Sub pretextul de a nu pierde pașaportul Valentina a fost deposedată de pașaport. Ulterior toți s-au deplasat în or. Vladivostok. Când Valentina a declarat logodnicului că nu mai dorește să cerșească, acesta a bătut-o și a impus-o în continuare să cerșească. Valentinei i-a fost interzis să comunice cu rudele sale, în caz că se afla că a comunicat cu cineva era bătută. Pentru a evita bătaile, Valentina a încetat comunicarea asertivă cu logodnicul, a devenit supusă, oricum bătaile nu au încetat. Totuși, Valentina a reușit să comunice bunicii sale despre situația sa. Ulterior cu ajutorul poliției a fost adusă acasă.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 35559 din 22.07.2011 la V. Franțuz s-a constatat un edem la ochiul drept, care posibil a fost cauzat în circumstanțele și timpul indicat și se referă la leziuni corporale fără cauzarea prejudiciului.

Prin corespondența efectuată între V. Franțuz și V. Clopot, V. Franțuz și L. Pașaeva, V. Franțuz și E. Tîrsa, prin intermediul site-ului „Odnoklassniki” reiese că prima a fost silită, prin aplicarea violenței fizice, să cerșească.

Din declarația autentificată notarial la 11.03.2011 sub nr. 2049 în registrul notarului Tatiana Bejenar, reiese că, fiind înșelată de către Rupa I., Rupa A., Rupa I. (junior) asupra scopului adevărat al plecării în F. Rusă a minorei V. Franțuz,

tutorele V. Saburova a semnat că permite ieșirea minorei V. Franțuz din R. Moldova, fiind însoțită de către G. Mocan, despre care nici nu i-au comunicat.

Conform descifrărilor apelurilor telefonice efectuate de la postul de telefon cu nr. 068376148, utilizat de către Rupa I., reiese că în perioada 01.03.2011 - 01.08.2011, acesta a avut convorbiri telefonice cu V. Saburova, V. Bogdan, C. Bogdan și alte persoane neidentificate, care utilizau posturi telefonice cu numere din F. Rusă.

Potrivit informațiilor parvenite de la Băncile comerciale, în perioada 01.03.2011 - 01.08.2011, Rupa I. și Rupa A. au primit multiple transferuri bănești din F. Rusă.

Conform informației extrase din baza de date a Serviciului Grăniceri, Rupa I. (junior), G. Mocan și V. Franțuz au ieșit din R. Moldova la 12.03.2011.

Potrivit biletelor avia, la data de 21.07.2011, V. Franțuz s-a deplasat din or. Vladivostok în or. Moscova, apoi în or. Chișinău.

Din rapoartele de expertiză psihiatrică legală staționară nr. 84s-2011, 86s-2011 din 13.10.2011, 1028 din 03.12.2012 Rupa I., Rupa A., Rupa I. (junior) sînt recunoscuți responsabili.

Declarațiile făcute de partea vătămată în fața judecătorilor de instrucție, corespund realității, deoarece se confirmă și prin declarațiile martorilor, acțiunile inculpaților, materialele cauzei. Nu a fost infirmat faptul că, ajungînd în or. Habarovsk, părții vătămate i-a fost ridicat pașaportul de către V. Bogdan, ce o făcea dependentă de ei, nu putea pleca nicăieri, era în imposibilitate de a fugi după impunerea de a cerși. În apartamentul unde a dus-o Rupa I. locuiau mai multe persoane străine, fapt confirmat prin declarațiile martorilor. S-a stabilit de asemenea, că inculpații Rupa I. și Rupa A. au fost inițiatori plecării lui Rupa I. (junior) cu V. Franțuz la muncă în Rusia. După ce ultimii au ajuns la locul destinației, dădeau indicații s-o pună pe Valentina la lucru, fapt confirmat și de martorul apărării A. Trîmbovețchii, care de asemenea locuia într-un apartament cu inculpatul Rupa I. și partea vătămată, ceea ce corespunde și cu declarațiile ultimei date anterior, că în apartament de la bun început locuia un bărbat pe nume Anatolie, pe care-l trimiteau la cerșit și care seara dădea banii V. Bogdan sau lui Rupa I. Din transferurile bănești, primite de către inculpații Rupa I. și Rupa A., prin intermediul diferitor bănci din Rusia de la A. Bogdan și V. Bogdan, rezultă că primeau foarte des în perioada cît partea vătămată s-a aflat în Rusia, sume de bani impunătoare. Reieșind din declarațiile făcute de către A. Bogdan referitor la câștigurile sale, așa cum Rupa I. banii câștigați de el îi păstra la sine, astfel de venituri nu a avut, ținînd cont și de faptul că avea familie, 3 copii minori la întreținere și închiria apartament. Prin urmare declarațiile lui vin în contradicție cu probele acumulate, cu depozițiile părții vătămate date la ancheta preliminară și judecătorului de instrucție, că în apartament cu ei locuiau mai multe persoane invalide și care se prefăceau că sunt invalide, care erau impuse de a cerși pe străzile orașului, iar seara toate veniturile le dădeau membrilor familiei Rupa. Mai mult, cu ei locuia și practica cerșitul și G. Mocanu, pe care Rupa I. și Rupa A. l-au luat cu ei la înțelegerea de căsătorie la V. Saburova și pe care l-au trimis cu copii minori Rupa I. și V. Franțuz, ca însoțitor, pentru a-i duce la Habarovsk. Din aceste probe rezultă că de către familia Rupa era întocmit un plan bine determinat și ei

cunoșteau cu certitudine la ce fel de lucru este dusă partea vătămată. Negarea acestui fapt de către inculpați reprezintă doar o modalitate de apărare.

Instanța a concluzionat că ansamblul probelelor acumulate în ședința de judecată dovedesc integral vinovăția inculpaților și a calificat acțiunile lor în baza art. 206 alin. (2) lit. a), c) Cod penal, ca trafic de copii, adică recrutarea, transportarea și adăpostirea copilului, în scop de practicare a cerșetoriei, însoțită de violență fizică și psihică și de profitarea de situația de vulnerabilitate a copilului.

La stabilirea pedepsei instanța a ținut cont de caracterul și gradul de pericol social al infracțiunii comise, de personalitatea inculpaților și de circumstanțele cauzei, că inculpații nu au precedente penale, dar au săvârșit o infracțiune deosebit de gravă, că sunt invalizi, că Rupa A. și Rupa I. au la întreținere câte 3 copii minori, că Rupa I. (junior) a comis infracțiunea fiind minor, că partea vătămată nu are pretenții materiale, circumstanțe care sunt excepționale și justifică aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal.

3. Procurorul a declarat apel, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpații Rupa I. și Rupa A. să fie condamnați în baza art. 206 alin. (2) lit. a) și c) Cod penal la 11 ani închisoare fiecare, cu privarea de dreptul de a activa în domeniul educației copiilor pe un termen de 3 ani, cu executare în penitenciar de tip închis.

Rupa I. (junior) să fie condamnat în baza art. 206 alin. (2) lit. a) și c) Cod penal la 7 ani și 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a activa în domeniul educației copiilor pe un termen de 2 ani, cu executare în penitenciar de tip închis.

Apelantul a invocat că sentința este ilegală și netemeinică sub aspectul aplicării incorecte a prevederilor art. 79 Cod penal și individualizării greșite a pedepsei aplicate.

Instanța a indicat că inculpații au la întreținere 3 copii minori, că sunt invalizi și că partea vătămată nu are pretenții.

Însă, aceste motive, raportate la circumstanțele cauzei, denotă netemeinicia aplicării art. 79 Cod penal.

Astfel, inculpații nu au recunoscut vina în cele încriminate, pe parcursul urmăririi penale și cercetării judecătorești au întreprins măsuri în vederea influențării părții vătămate și a martorilor. În acest sens, a fost pornită urmărirea penală pe 2 cauze. Totodată, este evident că partea vătămată și-a schimbat declarațiile, fiind influențată de către inculpați.

În asemenea circumstanțe, nu se impunea stabilirea unei pedepse sub limita prevăzută de lege.

În afară de aceasta, la stabilirea pedepsei închisorii, contrar prevederilor art. 395 pct.4) Cod de procedură penală și art. 88 alin. (3) Cod penal, instanța nu a computat perioada reținerii și aflării în stare de arest preventiv a inculpaților și nu a inclus termenul reținerii și arestării preventive în termenul ispășirii pedepsei închisorii.

3.1 Partea vătămată V. Franțuz la fel a declarat apel, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpații să fie achitați.

Apelanta a indicat că inculpații nu au nici o vină în fața ei și în fața legii, cerînd să fie eliberați de pedeapsă.

3.2 Au declarat apel și inculpații, solicitînd casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care să fie achitați.

Apelanții au menționat că, după atingerea majoratului, partea vătămată a făcut declarații, indicînd că ei nu sînt vinovați, că ea nu a fost exploatată prin cerșetorie și a depus declarațiile inițiale fiind amenințată prin telefon cu răfuială fizică de către o persoană care s-a prezentat ca Ion, și este un viceprimar din s. Vulcănești, r-nul Nisporeni, și care avea ceva ură pe Rupa I.

Pe dosar nu există nici un martor ocular, care ar fi confirmat în ședință de judecată că V. Franțuz s-a ocupat cu cerșitul în Rusia, și că cineva din inculpați ar fi maltratată-o, sau psihic presată ca ea să se ocupe cu cerșitul.

Ei i-a fost oferit totul de ce are nevoie o domnișoară, i s-a cumpărat un telefon mobil și un calculator, care a fost conectat la rețeaua de internet.

Instanța s-a axat doar pe declarațiile date de bunica V. Saburova și așa numitele prietene ale V. Franțuz, care de altfel s-au bazat tot pe cele spuse de ultima prin intermediul site-urilor de socializare, cît și pe declarațiile date de V. Franțuz în cadrul urmăririi penale, pe cînd era minoră și nu avea capacitatea deplină de discernămint fiind deasemenea influențată psihologic de bunica sa.

Prima instanță a trecut cu vederea adresările făcute de V. Franțuz și V. Saburova pe numele Procurorului General, în care ele solicită încetarea urmăririi penale împotriva inculpaților, arătînd care este inițiatorul adresării la organele competente privind începerea urmăririi penale împotriva lor.

Instanța nu a ridicat întrebarea de ce au apărut plîngerii din partea părții vătămate anume în luna mai, dar nu mai devreme, sau mai tîrziu, trecînd cu vederea că anume în luna mai Rupa Ionel s-a certat cu V. Franțuz din cauza că a văzut-o în stare de ebrietate, aflînd că a consumat băuturi spirtoase cu bărbați străini în curtea casei, spunîndu-i că nu mai dorește să se căsătorească cu ea, iar peste două luni a trimis-o acasă la bunica sa, care deja la 10 iulie 2011 se adresase cu plîngere la CCTP a MAI, ofițerii căruia, V. Chiosa și A. Cheptănar, au și început urmărirea penală, iar mai apoi tot ei, au fost înlăturați de la efectuarea urmăririi penale din motivul, că inculpații au sesizat CCCEC că acești ofițeri estorcau bani în schimbul exercitării superficiale a urmăririi penale și în baza acestei cereri a fost pornită împotriva acestor ofițeri o cauză penală.

Conform ordonanței de refuz în pornirea urmăririi penale și clasarea procesului penal din 15.07.2013 s-a constatat, că într-adevăr în s. Vulcănești a fost o persoană cu numele Ion și care a fost condamnat la 10 ani închisoare datorită plîngerii lui Rupa I.

Ținînd cont de faptul, că V. Franțuz, a făcut declarații cu cîteva zile înainte de audierea la judecătorul de instrucție la 31.10.2012, unde a arătat că inculpații au recrutat-o și au transportat-o în Rusia, iar vice-primarul care o șantaja a decedat în luna mai 2012, instanța de judecată a dat o apreciere critică declarațiilor ei, fără a înlătura divergențele apărute, și fără a pune la baza aprecierii critice, proba care ar demonstra cînd anume a decedat I. Ibrian, deoarece numai în așa caz urma să respingă declarațiile ei.

Toate cele întîmplate cu V. Franțuz, V. Saburova l-ea declarat din spusele lui V. Franțuz, care ulterior fiind deja matură și asistată de către un avocat ales de ea

s-a refuzat de la aceste declarații explicînd din ce cauză a depus asemenea depoziții la organul de urmărire penală și la judecătorul de instrucție.

Martorii L. Pașaeva, L. Leahu, V. Clopot, I. Tîrsa au dat declarații din cele spuse de către partea vătămată, care fiind audiată în cadrul cercetării judecătorești s-a refuzat de declarațiile inițiale.

În instanța de judecată au fost audiați martorii P. Sîrbu, E. Chitic, care au depus declarații privitor la modul de efectuare a reparației în casa lui A. Bogdan, că ultimii au avut înțelegere cu A. Bogdan, iar de reparație se va ocupa Rupa I. Aceste declarații confirmă cele spuse de către Rupa I., Rupa A. și A. Bogdan care unanim au declarat că toți banii primiți prin diferit feluri de transferuri bănești sunt a lui A. Bogdan și erau destinați pentru reparația casei.

Declarații analogice au fost depuse de către Rupa A. și Rupa I. junior, care în totalitate au confirmat cele spuse de către Rupa I.

La baza sentinței de condamnare au fost puse un șir de acte și documente, care în niciun mod nu probează acuzarea înaintată inculpaților, sentința fiind bazată doar pe presupuneri.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 mai 2014, apelurile părții vătămate și a inculpaților Rupa A. și Rupa I. au fost respinse ca nefondate.

Apelurile procurorului și inculpatului Rupa I. (*a.n. 1993*) au fost admise, casată sentința și pronunțată o nouă hotărîre.

Rupa I. și Rupa A. au fost condamnați în baza art. 206 alin. (2) lit. a) și c) Cod penal la 10 ani închisoare fiecare, ambii cu privarea de dreptul de a activa în domeniul educației copiilor pe un termen de 5 ani, cu executare în penitenciar de tip închis, de la reținere, deducîndu-se durata arestului de la 28 iulie 2011 pînă la 25 martie 2013.

Rupa I. (*a.n. 1993*) a fost condamnat în baza art. 206 alin. (2) lit. a) și c), 70 alin. (3), 79 Cod penal la 6 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a activa în domeniul educației copiilor pe un termen de 5 ani, cu executare în penitenciar de tip închis, de la reținere, deducîndu-se durata arestului de la 08 septembrie pînă la 04 ianuarie 2014.

În rest sentința a fost menținută.

Instanța a reținut că în cauză au fost administrate suficiente probe necesare aflării adevărului, probe care au fost judicios apreciate de instanța de fond, avînd drept consecință reținerea corectă a stării de fapt și de drept în cauză, iar motivele invocate în apelurile inculpaților și a părții vătămate au fost obiect de studiu în instanța de fond, găsindu-și reflectare în sentința pronunțată, care corespunde exigențelor art. 6 CEDO, instanța de apel preluînd motivele jurisdicției de primă instanță (*Hotărîrea CEDO Garcia Ruiz versus Spania*) cu referire la vinovăția inculpaților Rupa I. (*a.n.1993*), Rupa I., Rupa A.

În ședința de judecată în apel n-a fost invocată necesitatea administrării de noi probe, fiind cercetați suplimentar inculpații și partea vătămată, declarațiile fiind consemnate și atașate la dosarul cauzei, au fost verificate declarațiile și probele materiale examinate în ședința de judecată în fond.

Este adevărat că inculpații pe întreg procesul penal au pledat nevinovați, însă această susținere nu este confirmată prin nici o probă administrată în cauză.

Nerecunoașterea vinovăției de către inculpați reprezintă doar o metodă de apărare și un drept al acestora de a nu se autoincrimina or, persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea procesuală de inculpat nu poate fi urmărită penal pentru depunerea declarațiilor intenționat false, decât în cazurile expres prevăzută de legea procesual penală.

Inculpați, în cadrul audierii pe întreg procesul penal, au încercat să prezinte o stare de fapt nereală și neplauzibilă, care să le atenueze răspunderea penală, iar circumstanțele de fapt ale infracțiunii se reliefează din probe administrate de acuzare.

Astfel, sînt pertinente, concludente, utile și veridice probele puse la baza condamnării inculpaților, și anume: declarațiile părții vătămate minore V. Franțuz, făcute în cadrul urmăririi penale, declarațiile reprezentantului legal al părții vătămate V. Saborova, declarațiile martorilor L. Pașaeva, L. Leahu, V. Clopot, I. Tîrsa, declarațiile psihologului T. Buianina, care a conciliat-o pe V. Franțuz și potrivit căreia depozițiile date judecătorului de instrucție corespund adevărului că V. Franțuz a fost exploatată fiind impusă să cerșească, fișa de evaluare psihologică, întocmită de experții Centrului Internațional „La strada” în rezultatul interviului acordat de partea vătămată psihologului T. Buianina.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 35559 din 22.07.2011 la V. Franțuz s-a constatat un edem la ochiul drept, care posibil a fost cauzat în circumstanțele și timpul indicat și se referă la leziuni corporale fără cauzarea prejudiciului.

Din corespondența efectuată între V. Franțuz și V. Clopot, V. Franțuz și L. Pașaeva, V. Franțuz și E. Tîrsa, prin intermediul site-ului „Odnoklassniki” reiese că prima a fost silită prin aplicarea violenței fizice să cerșească.

Potrivit declarației autentificată notarial la 11.03.2011 sub nr. 2049 în registrul notarului Tatiana Bejenar, rezultă că, fiind înșelată de Rupa I., Rupa A. și Rupa I. (junior) asupra scopului adevărat al plecării în Rusia a minorei V. Franțuz, tutorele V. Saburova a semnat că permite ieșirea minorei V. Franțuz din R. Moldova fiind însoțită de G. Mocan.

Conform descifrărilor apelurilor telefonice efectuate de la postul de telefon cu nr. 068376148, utilizat de Rupa I., în perioada 01.03.2011 - 01.08.2011, acesta a avut convorbiri telefonice cu V. Saburova, V. Bogdan și C. Bogdan și alte persoane neidentificate ,care utilizau posturi telefonice cu numere din F. Rusă .

Potrivit informațiilor parvenite de la Băncile comerciale, în perioada 01.03.2011 - 01.08.2011, Rupa I. și Rupa A. au primit multiple transferuri bănești din Rusia.

Conform informației extrase din baza de date a Serviciului Grăniceri, Rupa I. (junior), G. Mocan și V. Franțuz au ieșit din Republica Moldova la 12.03.2011.

Potrivit biletelor avia, la 21.07.2011, V. Franțuz s-a deplasat din or. Vladivostok în or. Moscova, apoi în mun. Chișinău.

Este adevărat că în cursul cercetării judecătorești, partea vătămată a prezentat o altă succesiune a faptelor, dar recrutarea părții vătămate și transportarea ei în F. Rusă de către inculpați, a rezultat din declarațiile martorilor care concordă cu aspectele prezentate de partea vătămată în cadrul urmăririi penale și cu corespondența avută între V. Franțuz și V. Clopot, V. Franțuz și L. Pașaeva, V.

Franțuz și I. Tîrsa, prin intermediul site-ului „Odnoklassniki”, din care reiese că prima a fost silită prin aplicarea violenței fizice să cerșească.

La fel, declarațiile părții vătămate date la etapa cercetării judecătorești nu se pot bucura de credibilitate de vreme ce nu s-a constatat faptul amenințării părții vătămate pentru a da declarații care să-i incrimineze pe inculpați, adoptîndu-se ordonanță de refuz în pornirea urmăririi penale din 15.07.2013, care la moment produce efecte juridice.

Anume declarațiile părții vătămate V. Franțuz date în cadrul urmăririi penale cu privire la constatarea faptei prejudiciabile și identificarea făptuitorilor și-au găsit confirmarea și prin probele expuse mai sus care au fost recercetate în cadrul ședinței instanței de apel și care dovedesc indubitabil vinovăția inculpaților sub aspectul comiterii infracțiunii de trafic de copii.

Nu sunt lipsite de importanță în acest sens declarațiile psihologului T. Buianina, care a conciliat-o pe V. Franțuz, potrivit căreia, depozițiile date la judecătorul de instrucție corespund adevărului și că V. Franțuz a fost exploatată fiind impusă să cerșească.

Nu sunt temeiuri de a aprecia critic declarațiile martorilor acuzării V. Clopot, I. Tîrsa, L. Pașaeva, or acestea au fost depuse sub jurământ și avertizare de răspundere penală în baza art. 312-313 Cod penal, au fost administrate în conformitate cu legislația în vigoare, au fost date în cadrul urmăririi penale și în ședința de judecată elocvent, consecutiv și în coroborare cu materialele cauzei.

Mai mult, martorii menționați au declarat că au cunoscut inculpații vizual pînă la caz, nefiind invocate relații ostile cu aceștia, astfel nu poate fi reținut că martorii ei ar fi urmărit scopul incriminării pe nedrept a unor persoane nevinovate.

Declarațiile martorilor A. Bogdan, A. Trîmbovețchii invocate de inculpații apelanți în confirmarea nevinovăției lor, nu sunt pertinente, concludente și utile justei soluționări a cauzei deoarece A. Bogdan este feciorul inculpaților, urmărind scopul ușurării situației în care s-au pomenit părinții acestuia, iar A. Trîmbovețchii este sub controlul familiei Rupa cu care cerșește.

De altfel, acești martori nici nu au avut o poziție unică referitor la învinuirea adusă inculpaților.

Astfel, martorul A. Bogdan a declarat că în F. Rusă el cu soția sa au locuit împreună cu Rupa I. și partea vătămată, fiecare familie în odăi separate. În afară de ei nimeni nu a mai trăit acolo.

Pe cînd martorul A. Trîmbovețchii a declarat că de asemenea locuia în acest apartament, ceea ce corespunde cu declarațiile părții vătămate date în cadrul urmăririi penale, că în apartament locuia un bărbat pe nume Anatolie, pe care-l trimiteau la cerșit și care seara dădea banii lui V. Bogdan sau lui Rupa I.

Sușinerile inculpaților că urmărirea penală a fost intentată intenționat, cu scopul de a estorca din ei sume impunătoare de bani, sunt lipsite de fundament și nu sunt susținute de probe concludente, fiind doar simple apărări cu scopul vădit de a obține o soluție de achitare.

Probele administrate în cauză fac dovada vinovăției inculpaților, mai presus de orice dubiu, soluția de condamnare a inculpaților se bazează pe probe certe, neechivoce, iar apărările formulate de inculpați nu sunt fondate și în nici un caz nu pot determina adoptarea unei soluții contrare celei pronunțate de instanța de fond.

În contextul probator precizat, instanța de fond, în mod corect a reținut că sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de copii. Probele au demonstrat că partea vătămată a fost recrutată sub promisiunea unui de muncă în Rusia. S-a dovedit că inculpații au însoțit partea vătămată pentru obținerea actelor necesare plecării, au plătit și asigurat transportul în Rusia, au așteptat-o, respectiv au trimis persoane de încredere care să o aștepte la sosire, au oferit garanții reprezentantului legal al minorei pentru ca aceasta să-și dea consimțământul la plecarea nepoatei sale.

În contextul probator anterior menționat instanța de fond a stabilit corect existența tuturor condițiilor pentru tragerea la răspundere penală a celor trei inculpați apelanți pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de copii deoarece partea vătămată fiind minoră, în momentul recrutării nu avea un loc de muncă, era lipsită de venituri, astfel că pentru inculpați a fost ușor să pună partea vătămată într-o stare de dependență față ei. Ajunsă în F. Rusă, fără acte și fără bani, partea vătămată nu putea decît să urmeze conduita impusă de traficanți.

Critica referitoare la nemotivarea de către judecător a înlăturării probelor propuse de inculpați în sensul achitării nu este întemeiată.

Instanța fondului a analizat amănunțit întreaga probațiune atît din partea acuzării, cît și apărării și a arătat expres și explicit motivele pentru care apărările inculpaților nu sunt justificate, concluzionînd în sensul înlăturării acestora.

Cerințele procurorului referitor la excluderea prevederilor art. 79 Cod penal și aplicarea în privința inculpaților Rupa I. și Rupa A. a unei pedepsei mai aspre decît cea stabilită de instanța de fond sunt fondate.

Astfel, la numirea felului și măsurii de pedeapsă, instanța a ținut cont de unele circumstanțe reale și personale, cum ar fi: caracterul și gradul de pericol social a infracțiunii, care se referă la deosebit de grave, de personalitatea inculpaților Rupa I. și Rupa A., care nu au antecedente penale, au la întreținere 3 copii minori, Rupa I. este invalid de gr. II, fiind reținute acestea ca circumstanțe excepționale.

Dar, aplicarea unei pedepse sub limita minimă prevăzută de Lege, în baza circumstanțelor reținute de instanță, nu este aptă de a îndeplini funcțiile și de a realiza scopul pedepsei în contextul gradului de pericol social ridicat al faptelor comise de inculpați (generat de natura și gravitatea faptelor săvârșite, ce vizează dezvoltarea fizică, psihică, intelectuală a minorului), modalitatea concreta de săvârșire a faptelor (prin obținerea de foloase materiale ca urmare a exploatării minorului), poziției nesincere a inculpaților avute în cursul urmăririi penale cît și în cursul judecății, încercînd să denatureze adevărul juridic rezultat din materialul probator administrat în cauză și care conturează în mod cert vinovăția acestora în raport cu infracțiunea pentru care au fost trimiși în judecată, întreprinderii măsurilor în vederea influențării părții vătămate și ca urmare aceasta în cadrul cercetării judecătorești și-a schimbat declarațiile.

Din considerentele expuse se desprinde concluzia că instanța neîntemeiat a reținut în cauza dată circumstanțe excepționale și ca urmare a stabilit pedeapsa sub limita minimă prevăzută de lege.

În cazul dat se impune reconsiderarea cuantumului pedepsei aplicate sub aspectul excluderii în privința inculpaților Rupa I. și Rupa A. a prevederilor art. 79

Cod penal, stabilindu-li-se termenul minim prevăzut de sancțiunea legii penale și anume câte 10 ani închisoare, dar cu majorarea cuantumului pedepsei complimentare, privarea de dreptul de activa în domeniul educației copiilor pe un termen de 5 ani, luând în considerare natura și gravitatea faptelor comise împotriva minorilor, jurisprudența CEDO în materie (*cauzele Hirst contra Marii Britanii, Cumpănă și Mazare, Sabau și Parcalab contra României*).

Cît privește stabilirea pedepsei în privința inculpatului Rupa I. (*a.n. 1993*), se reține ca circumstanță excepțională, conform art. 79 Cod penal, săvîrșirea infracțiunii în perioada minoratului, urmînd a-i fi stabilit cuantumul pedepsei reieșind din prevederile art. 70 alin. (3) Cod penal, de 6 ani închisoare, cu privarea de dreptul de activa în domeniul educației copiilor pe un termen de 5 ani, motiv pentru care necesită a admite apelul formulat de acesta.

Noua pedeapsă stabilită inculpaților răspunde atît principiului proporționalității, cît și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni atît din partea condamnaților, cît și a altor persoane.

5. Inculpații au declarat recursuri ordinare, în care solicită casarea hotărîrilor adoptate și dispunerea achitării lor.

Recurenții au invocat că instanța fond s-a bazat numai pe probele prezentate de partea acuzării, fiind ignorate probele prezentate de apărare.

Partea vătămată V. Franțuz fiind, supusă audierii în cadrul cercetării judecătorești, cînd deja era matură și asistată de un avocat ales de ea, a declarat că inculpații nu sunt vinovați.

Ignorînd acest fapt, instanța a pus la baza sentinței de condamnare declarațiile depuse de partea vătămată în cadrul urmăririi penale și în fața judecătorului de instrucție. În cazul dat, sunt grav încălcate prevederile art. 384 alin. (4) Cod de procedură penală, care prevede că instanța își întemeiază sentința numai pe probele care au fost cercetate în ședința de judecată.

În cazul dat, instanța de judecată urma să pună la baza unei sentințe numai acele declarații care au fost supuse cercetării judecătorești în cadrul ședințelor de judecată.

În instanța de apel, partea vătămată a declarat că careva pretenții față de familia Rupa nu are.

Acest fapt a fost totalmente ignorat de instanțele de fond și de apel, prin ce au încălcat prevederile art. 384 alin. (4) Cod de procedură penală.

În cazul dat, lipsește legătura și confirmarea dintre proba de bază a acuzării - declarațiile părții vătămate cu alte probe pe cauza penală.

Orice inculpat are dreptul la apărare și urmează ca acest drept să fie realizat prin orice modalitate care nu este interzisă de lege.

Instanțele nu au luat în considerație că partea vătămată în instanța de fond a depus o cerere prin care solicită ca urmărirea penală în privința lui inculpaților să fie încetată, deoarece aceste persoane nu au nici o vină față de ea, însă ambele instanțe față de această cerere nu s-au expus și au ignorat-o complet.

Cînd partea vătămată a atins majoratul, s-a prezentat în instanța de fond și a făcut declarații deja fără ca să fie asistată de avocați, și a declarat în fața instanței,

că inculpații nu au nici o vină față de ea, deoarece ei nu i-a fost pricinuită nici o pagubă și, din acest motiv, cere ca inculpații să fie eliberați de pedeapsă penală.

Instanța nu s-a expus asupra acestor declarații.

În apelul declarat de procuror nu este indicat nici o probă. În afară de aceasta, a solicitat pentru inculpați câte 11 ani de închisoare dar nu indică în baza cărui articol învinuiește și cere această pedeapsă.

Nu s-a luat în considerație că a fost întocmită procură la notar de bunica părții vătămate, V. Saburova, și apoi V. Franțuz a plecat în Rusia cu G. Mocan, fapt care denotă că inculpații nu au nici o vină la acest caz.

Procurorul a dat citire la niște documente din dosar ca probe, numai că ele sînt întocmite la „xerox”, fapt care indică că aceste documente nu au nici o putere juridică și nu pot fi puse la baza învinuirii.

La materialele dosarului sînt anexate ca probe convorbirile efectuate prin intermediu site-ului „Odnoklassniki” a persoanelor minore, cum sînt I. Tîrsa și L. Pașaeva cu V. Franțuz. Acestea sînt efectuate la „xerox”, și nu pot servi ca probe în virtutea art. 94 alin. (1) pct. 4 Cod de procedură penală.

În drept, recursurile sunt întemeiate pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

6. Judecînd recursurile ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal lărgit concluzionează că acestea urmează a fi respinse ca inadmisibile, din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul cînd instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, cînd hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, cînd nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărîrilor adoptate, inclusiv cele reproduse în pct. 2 și 4 din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpaților și încadrarea juridică a acțiunilor infracționale ale acestora, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, cum ar fi și declarațiile părții vătămate minore V. Franțuz, făcute în cadrul urmăririi penale, declarațiile reprezentantului legal al părții vătămate, V. Saborova, a martorilor L. Pașaeva, L. Leahu, V. Clopot, I. Tîrsa, a psihologului T. Buianina că depozitiile date la judecătorul de instrucție corespund adevărului și că V. Franțuz a fost exploatată fiind impusă să cerșească, fișa de evaluare psihologică a părții vătămate întocmită de experții Centrului Internațional „La strada”, raportului de expertiză medico-legală nr. 35559 din 22.07.2011, corespondența efectuată între V. Franțuz și V. Clopot, V. Franțuz și L.

Pașaeva, V. Franțuz și E. Tîrsa, prin intermediul site-ului „Odnoklassniki”, declarației autentificată notarial la 11.03.2011 sub nr. 2049 în registrul notarului Tatiana Bejenar, descifrările apelurilor telefonice efectuate de la postul de telefon cu nr. 068376148, informațiile parvenite de la Băncile comerciale, în perioada 01.03.2011 - 01.08.2011, extrasul din baza de date a Serviciului Grăniceri, biletele avia din 21.07.2011, fiecare probă fiind apreciată în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile inculpaților (v. 6, f.d. 193, 200, 208, v. 7 f.d. 69, pct. 3 și 4 din decizie).

Argumentul recurenților că instanțele au utilizat probe necercetate în ședința de judecată sunt neîntemeiate. Or, potrivit proceselor-verbale a ședințelor de judecată, toate probele, inclusiv declarațiile părții vătămate minore V. Franțuz făcute în cadrul urmăririi penale, au fost cercetate și consemnate în aceste acte (v. 7 f.d. 49-61).

Mai mult, se observă că recursurile declarate sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele au estimat circumstanțele cauzei (pct. 5 din decizie).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propun inculpații este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu este temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea doar acestei chestiuni în recursul ordinar, este lipsită de orice suport legal.

Circumstanțele enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că hotărîrile atacate cuprind motivele pe care se întemeiază soluția, că în acțiunile inculpaților au fost întrunite elementele infracțiunii incriminate, adică că recursurile de pe rol sunt absolut neîntemeiate.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța îl respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărîrii atacate, în cazul în care se constată că el este neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursurile declarate sunt neîntemeiate, ele urmează a fi respinse ca inadmisibile, cu menținerea hotărîrii atacate.

7. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Respinge ca inadmisibile recursurile ordinare declarate de inculpații Rupa Ion Ion, Rupa Anna Pantelimon și Rupa Ion Ion împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 mai 2014, cu menținerea hotărârii atacate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 17 decembrie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Liliana Catan

Ion Guzun